

forhandle med hinanden, hvoraf den ene er den anden overlegen i Indsigt i Forholdene, i Dygtighed til Forhandling om det Forhold, der foreligger, og det er det, jeg absolut mener, at Forholdet er her, uden at der i mindste Maade er Tale om, at nogen er ført bag Lyset.

Med Hensyn til den daværende Finansministers Fremgangsmaade ved ikke at henvende sig til Rigsdagen, Rigsdagens Finansudvalg, skal jeg gøre opmærksom paa, at han kunde i alt Fald have talt med Finansudvalgene. Den højtærede Minister svarede paa min Ytring om, at der paa et Sted i Bemærkningerne kun var nævnt Folketinget og Folketingets Finansudvalg, og accentuerede særlig, at der stod: „end ikke“ Folketingets Finansudvalg. Jeg har meget godt set den Bemærkning, og jeg har ogsaa tænkt paa den højtærede Ministers udmærkede Pen, som jeg jo kender, men jeg vil dog sige, at Landstingets Finansudvalg og Folketingets Finansudvalg bo jo ikke længere fra hinanden, end at man, naar man gaar til det ene, ogsaa kan gaa til det andet, og i et Tilfælde som dette havde der været god Anledning til at gaa til dem begge.

Jeg vil dernæst sige til, hvad den højtærede Minister ytrede med Hensyn til første Linie i § 3 — nemlig, at Bankkomiteen ikke er oprettet ved Lov —, at jeg ganske vist har været opmærksom paa det. Jeg plejer nu en Gang ikke — det er maaske en Fejl — at skrive op, hvad jeg vil sige, og dette meget interessante Punkt, denne meget interessante Bemærkning, som jeg selv havde glædet mig til at sige, da jeg læste Forslaget og opdagede det, har jeg nu maattet overlade til den højtærede Minister at fremkomme med. Det er for saa vidt meget behageligt, som jeg har kunnet give den højtærede Minister denne Cadeau, men jeg havde dog selv tænkt paa den Ting.

Vigtigere er det, at den højtærede Finansminister siger, at den Afviklingskasse, der foreslaas, skal have en mindre Opgave, end Bankkomiteen har haft, og det begrundes nærmere paa den Maade, at Bankkomiteen har løst en Række Opgaver, og nu ere Sagerne komne ind i en saadan Skure, at de gaa saa at sige af sig selv. Ja, det erkender jeg fuldstændig, at Bankkomiteen har gjort et meget stort og meget dygtigt Arbejde. Jeg tror, man i høj Grad maa paaskønne det Arbejde, den har gjort med det højtærede kongevalgte Medlem (Falbe-Hansen) her bag ved i Spidsen. Men det er en Sag for sig, at en Del af Ar-

bejdet er gjort, som ikke behøver at gøres mere; sikkert og vist er det, at der bliver megen Administration ogsaa i Fremtiden.

Med Hensyn til et Punkt, den højtærede Minister nævnedes, nemlig Penge-magtens Indflydelse, skal jeg gøre opmærksom paa, at jeg ogsaa har talt om det, thi det falder straks i Øjnene, at naar man staar som Kreditor med 14—15 Mill. overfor en enkelt Bank, især, naar det ikke er nogen betydelig Bank, har man en betydelig Magt. Men hvorledes kan den bruges? Man kan foreskrive visse Foranstaltninger, man kan f. Eks. sige: Vi forlange, at du maa ikke sætte din Indlaansrente saadan og saadan, du maa afholde dig fra de og de Forretninger, hvis ikke, tage vi Pengene. Men hvorledes kan Pengemagten vælge Personerne? Hvorledes kan man derved, at man er Kreditor og som saadan har en stor Indflydelse paa en andens Anliggender, befale, hvilke Personer der skal træde ind? Kunde Pengemagten, kunde den, der staar med Millionfordringen, befale, at de Personer, der nu ere Direktører dør og dør, skulle gaa deres Vej? Kunde den vælge andre? Jeg ser ikke, at det kan lade sig gøre, naar det ikke udtrykkelig er sagt. Det er ikke en Konsekvens af, at man som Kreditor har den store Indflydelse, jeg kan gerne sige paa vedkommendes Ve og Vel, at man ogsaa kan blande sig ind i vedkommendes personlige Forhold. Og derfor forekommer det mig ikke unaturligt, om man havde taget en Bestemmelse derom. — Det samme gælder det daglige Tilsyn. Man kan være lige saa god og klog en Kreditor, man være vil; hvis man ikke jævnlige fører Tilsyn med saadanne Forhold som dem, der her er Tale om, kan det gaa ilde. Og det forekommer mig, at et Tilsynsraad som det, der bestaar i forskellige Banker, er en naturlig Ting og maa være noget, som ikke kan undgaas i Fremtiden. Naar man overlader mange Millioner til Administration af andre Personer, er det ikke mere end billigt, at man undersøger, saa at sige følger med i Hælene. Derfor vil jeg ogsaa spørge den højtærede Minister, om han vilde have noget imod, at man ved blot en lille Bemærkning enten til § 3 eller § 6 udtrykkelig slog fast, at denne Afviklingskasse ogsaa havde Ret til at gribe ind i Personforhold og paa en eller anden Maade gøre det, som er fornødent, for at der kan være baade Bestyrelse og Tilsyn. Hvis den højtærede Minister vil være med dertil